

A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem – 36.

Édes bátyám, izlelgetem számban ezt a szót, oly régen – négy éve? – nem írtam, sőt nem is beszéltem magyarul, ha már meg nem ölelhetlek téged soha ebben az életben, csak ceruzám tobzódik nyelvünk fájdalmas szépségében, ami annál szembeszökőbb, s itt a sírásra is gondolj, mikor olvasol, minél távolabb kerülünk édes, igen édes anyaföldünkől.

Talán csodálkozol, mi ez az érzélgősség épp tőlem, aki egyik pilanatról a másikra leléptem, tönkretéve, elárulva, becsapva mindent, mindenkit, aki valaha is fontosnak tűnt számomra, miután – ígérem, többé nem írom le a nevét – Di Fiore Consuela csapdájába estem. Ez a nő meggyilkolt engem.

Emlékszel még arra a szilveszteri hajnalra, amikor összeomlott körülöttünk az oly gonddal felépített magyar világ, amiben remény mutatkozott a boldogságra.

Most itt fekszem egy chicagói szegénykórház nyomorúságos ágyán, és egyetlen vágyam, mit vágyam, maradék erőmet összeszedve egyetlen sóvárgó gondolatom, hogy mielőtt nyomtalanul eltűnök egy temetőben, a sírban, amire ideiglenes fejfát biggyesztenek, mert hiszen a kutya sem vonyít majd utánam, egy szusszanásnyi időre törődő emlékezetedre bízom magam a sensus communis szerint, ahogy a retorikából megjegyeztük, vagy Kant után, látod, kopik az álműveltségem is, amivel nemzedékeken át álltattuk magunkat, hogy kultúrfőlény! Istenem, mennyire szánandó egész létezésünk, a vágyak... Szóval, azt hiszem, Kantnál van, aki nem azt mondja, hogy mindenki egyet fog érteni ítéletünkkel, hanem azt, hogy senkinek sem lehet kifogása ellene.

Szanaszét folyik, amit írok, ahogy belőlem is véres zacskóba csöpög roncsolt vesém működésének bizonyítéka. Nem áltatom magam. Próbálok a lényegre térni (neked talán még számít a „lényeg”).

Két dolog: a nők és az identitás. Ezeket most szét kell választanom, aztán persze összevarrhatod majd az általam szétszakított szálakat. Mondjuk, ismervé téged, édes bátyám, kétlem, hogy megteszed. Az a gyanúm, hogy mindörökké egyedül maradsz és gubbasztasz majd egy Gellért-hegyi házban, mert az össze fog jönni neked, a Gellért-hegy, a Wirthek elveszett paradicsoma. Ne háborogj, fogadd el, hogy haldokló öcséd összeviszza fecseg.

Szóval a nők, a nemiség, az a megfoghatatlan szörnyeteg mutatóvány, amit tátott szájjal bámulunk a saját lelkünkben, és az Istennek sem akarózik kikászálódni ebből a káprázatos, szégyenletesen lenyűgöző látomásból. És itt most nem általánosságban beszélek, hanem a családunkat érintő végzetről írok. És tévedsz, nem nagyanyánk, Villax Karolina elátkozott szépségére gondolok, sőt, ha néha eszembe jut esendő története, hálát és csodálatot érzek iránta, amiért képes volt életben maradni, a férfiak ellenében.

Tudod, volt időm tépelődni, mikor feladtam a nyomozást Kamilló nagybátyám és az ellopott milliók után, Porto Allegre trópusi forróságában – addig követtem az útját, álltam a Lagoa dos Patos partján, és mint egy elmeháborodott, jezsuita missziók romjairól képzelődtem a Gellért-hegyen, miközben San Ignacióban megalapítom a guaraní-magyar indián köztársaságot, míg el nem üldöznek a portugál kalózok... Buenos Airesben aztán bottal üthettem kreol szépségem nyomát. Mint valami kéklő pára a pokol tornácán, úgy vibrált a melegben életem délibábjá a szemem előtt.

Hosszú történet, és én kedvetlen vagyok. Minek mesélni, ha nincs se vágy, se remény. Édes bátyám, érzünk a végére.

Mint tudod, dédapánk, hajdani Villax Antal pápai polgármester tízmár volt. Mikor az 1870-es években lebontották azt a városvégi házat, amelyben emberemlékezet óta tímárok laktak, előkerült egy 150 éves kis könyv, egy tímáregény vándorló könyvecskéje. Ez a füzet dédapánkhoz került, aki valamiért különös becsben tartotta, tőle Karolina örökölte, majd hozzám került, mielőtt eljöttem. Most is nálam van, az utolsó emlék, ami a valósághoz, hozzád, a hazámhoz köt. Benne ráleltem arra, ami a sorsunk, a karmánk, ahogy a buddhisták mondják. A Wirthek égben, vérrel, szerelemmel megírt színdarabja.

Wirth Imre: *A név kátyú, vaddisznó-dagonya, omladék, szerelem* – 36. **2.**
 Mărcuțiu-Rácz Dóra: *Minden rossz döntés* **3.**
Versekbe mentett mulandó élet.
 Pál-Lukács Zsófia beszélgetése
 Várady Szabolccsal **4.**
 Oláh András: *változó szorzó; megkarcolva* (versek) **6.**
 Patak Márta: *A chilei örökség* (esszé) **7.**
 Lőnhárt Melinda: *mintha; amíg betűkbe (k)öltözünk; nem olyan könnyű* (versek) **9.**
 Demeter M. Attila: *„Ki vagyok én?”* (esszé) **10.**

Pavilon 420

Bán-Horváth Veronika: *Riherongy; Csattanó maszlag; Repülő csészealj* (versek) **13.**
 Dubán Kitti: *Teres minor, teres major, latissimus dorsis* (próza) **14.**
 Cătălina Stanislav: *Hospital Drama; Mrry xmas evry1.* Horváth Benji fordítása (műfordítás/versek) **15.**
 Zakariás Cecília: *A névnapját nem* (próza) **16.**
 Bertalan Tímea: *Szarvasbogár; Éhbér; algor mortis* (versek) **17.**

Borsodi L. László: *Törlesztés; Régvolt tavasz; Nem folytatni* (versek) **18.**
 Bánki Éva: *Kényszer és szabadság. Narratív sémák a Biblia családtörténeteiben* (esszé) **18.**
 Luisa Gómez Gascón: *El-Dzsebel.* Patak Márta fordítása (próza) **20.**

Kinematográf

Papp Attila Zsolt: *Antigoné a Dnyeszter mentén* **22.**

Theátrum

Dimény Patrícia: *Love me doktor, a föld fiának is jut majd oxigén* (Beszámoló a Magyar Színházak Kisvárdai Fesztiváljáról) **23.**

Kritika

Soós Amália: *„...a fal mögül, no meg az idő mögül...”* (Várady Szabolcs: *Válogatott versek*) **24.**

Fülszöveg

Lakatos-Fleisz Katalin: *Aki az ellenállást választotta* (Papp Endre: *Cs. Szabó László*) **26.**

Képregény

Vincze Ferenc – Csillag István: *Karamelligények* **26.**

Amplitúdó

Jakabffy Tamás: *Egy oregoni nő. A Fekete aranytól a Fahéjfaig* **27.**

Artefaktum

Túros Eszter: *Ismerős jelképek* **28.**